

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Statutární město České Budějovice**, se sídlem nám. Přemysla Otakara II. 1, České Budějovice, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 3. 10. 2013, čj. 10 Na 33/2012 – 45,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Žalobou podanou ke krajskému soudu se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného. Usnesením ze dne 14. 9. 2012, čj. 10 Na 33/2012 – 3, krajský soud vyzval žalobce, aby ve lhůtě deseti dnů od doručení tohoto usnesení odstranil vady svého podání. Dne 21. 9. 2012 doručil žalobce krajskému soudu písemnost, ve které své podání specifikoval. Krajský soud vydal dne 2. 10. 2012 usnesení čj. 10 Na 33/2012 – 7, ve kterém žalobce vyzval, aby ve lhůtě sedmi dnů uhradil soudní poplatek za podanou žalobu ve výši 2.000 Kč. Stěžovatel ve stanovené lhůtě požadovaný soudní poplatek neuhradil. Krajský soud proto usnesením ze dne 23. 10. 2012, čj. 10 Na 33/2012 – 9, řízení zastavil. Dne 24. 10. 2012 doručil stěžovatel krajskému soudu žádost o osvobození od soudního poplatku za žalobu spolu s prohlášením, ve kterém stručně shrnul své majetkové poměry.

[2] Proti usnesení krajského soudu čj. 10 Na 33/2012 – 9 podal žalobce kasační stížnost. Dne 19. 3. 2013 vydal krajský soud usnesení čj. 10 Na 33/2012 - 31, kterým zrušil své unesení

čj. 10 Na 33/2012 – 9, neboť žádost žalobce o osvobození od soudního poplatku byla krajskému soudu doručena před právní mocí tohoto usnesení. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost rozhodnutím ze dne 4. 4. 2013 odmítl.

[3] Dne 7. 1. 2013 zaslal krajský soud žalobci výzvu k vyplnění potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech a jeho zaslání soudu ve lhůtě jednoho týdne. Žalobce reagoval emailem, ve kterém uvedl, že výzvě nerozumí, že krajský soud obdržel prohlášení žalobce již v říjnu 2012 a že řízení před krajským soudem bylo zastaveno.

[4] Usnesením ze dne 24. 1. 2013, čj. 10 Na 33/2012 – 23, krajský soud nepřiznal žalobci osvobození od soudních poplatků, jelikož žalobce nedoložil řádné doklady o svých majetkových poměrech a navíc se jedná o spor, který se nedotýká životní sféry žalobce. Proti tomuto usnesení brojil žalobce kasační stížností, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 5. 6. 2013 zamítl a potvrdil tak závěry krajského soudu.

[5] Krajský soud následně usnesením ze dne 19. 9. 2013, čj. 10 Na 33/2012 – 41, vyzval žalobce, aby zaplatil soudní poplatek za podanou kasační stížnost, a to ve lhůtě 3 dnů od doručení tohoto usnesení. Emailem ze dne 27. 9. 2013 žalobce požádal krajský soud o prodloužení lhůty pro zaplacení soudního poplatku o několik měsíců, neboť nemá prostředky na okamžité zaplacení. Krajský soud v záhlaví specifikovaným usnesením zamítl žádost o prodloužení lhůty a řízení z důvodu nezaplacení soudního poplatku zastavil.

[6] Proti usnesení krajského soudu žalobce (stěžovatel) podal kasační stížnost. V ní nejprve brojí proti tomu, že soud líčí žalobu jako podání týkající se nespokojenosti s postupem žalovaného. Pro zastavení procesu je podle stěžovatele zcela nepodstatné, že jeho žaloba byla neúplná. Stěžovatel dále napadá postup asistentky soudců krajského soudu, která podle něj činí úkony bez souhlasu členů senátu 10 Na, nazývá žádost přípisem (sdělením) či neví, že řízení před Ústavním soudem není zpoplatněno. Podle stěžovatele není v napadeném usnesení zdůvodněno, proč je jeho žaloba šikanózní a kverulační. Co se týče neprodloužení lhůty pro zaplacení soudního poplatku, stěžovatel namítá, že osoba v hmotné nouzi nezplatí soudní poplatek snadno během půl roku nebo roku. Dále stěžovatel brojí proti rozhodnutí krajského soudu o nepřiznání osvobození od soudního poplatku a proti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, které závěry krajského soudu potvrdilo. Současně stěžovatel namítá podjatost všech soudců, kteří byli členy 3. senátu Nejvyššího správního soudu v předchozím řízení.

[7] Žalovaný svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

II.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřipustnost.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Stěžovatel ve své kasační stížnosti brojí proti výroku II. napadeného usnesení, kterým krajský soud zastavil řízení. Stěžovatel ve své kasační stížnosti sice neuvedl, pod jaké zákonem předvídané důvody podřazuje svoje kasační námitky, nicméně Nejvyšší správní soud vyhodnotil, že stěžovatel brojí proti nezákonnosti usnesení krajského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

pokračování

[11] Nejvyšší správní soud jen krátce zmiňuje, že netrval na zaplacení soudního poplatku a povinném zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti. Trvání na těchto požadavcích by totiž značilo jen řetězení téhož problému, jelikož předmětem přezkumu je usnesení krajského soudu o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku. K danému srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, čj. 1 Afs 65/2007 - 37, a ze dne 13. 9. 2007, čj. 9 As 43/2007 - 77.

[12] Na úvod kasační soud zdůrazňuje, že předmětem přezkumu je v nyní projednávané věci usnesení soudu o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku. Nejvyšší správní soud se proto bude věnovat pouze námitkám stěžovatele směřujícím vůči tomuto rozhodnutí. Nebude se tak zabývat námitkou napadající rozhodnutí o nepřiznání osvobození od soudních poplatků, ani námitkou podjatosti soudců, kteří byli členy 3. senátu Nejvyššího správního soudu v předchozím řízení.

[13] Podle § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, „*nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.*“ Krajský soud tudíž postupoval v souladu se zákonem, pokud vydal usnesení o zastavení řízení, jelikož ze strany stěžovatele nedošlo v určené lhůtě tří dnů k zaplacení soudního poplatku. Zaplacení soudního poplatku je jednou z podmínek řízení, jejíž nesplnění má za následek jeho zastavení [§ 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích za použití § 47 písm. c) s. ř. s.].

[14] Co se týče kasační námitky, podle které krajský soud líčí žalobu jako vyjádření nespokojenosti s činností žalovaného, tuto Nejvyšší správní soud nepovažuje za důvodnou. Uvedené tvrzení bylo obsaženo pouze v rekapitulační části napadeného usnesení a nemělo žádný význam pro odůvodnění rozhodnutí. To stejné platí i pro námitku spočívající v tom, že pro rozhodnutí nebylo podstatné, že žaloba byla původně podána jako neúplná. Tuto informaci taktéž krajský soud uvedl jen pro účely shrnutí skutkového stavu a nebyla tak nijak relevantní pro samotné odůvodnění napadeného usnesení.

[15] Nedůvodnou spatřuje Nejvyšší správní soud také námitku stěžovatele brojící proti postupu asistentky soudců krajského soudu. V této souvislosti je třeba upozornit, že asistentka v řízení postupovala v souladu s jejími pravomocemi vymezenými v § 11 zákona č. 121/2008 Sb., o vyšších soudních úřednících a vyšších úřednících státního zastupitelství a o změně souvisejících zákonů, ve spojení s § 36a odst. 5 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích).

[16] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou nepřiměřenosti lhůty k zaplacení soudního poplatku. Předně je třeba zdůraznit, že v případě lhůty stanovené soudem se jedná o lhůtu dodatečnou – náhradní, neboť poplatek za žalobu je splatný již dnem jejího podání. V usnesení ze dne 19. 9. 2013, jímž krajský soud vyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku, byla stěžovateli určena lhůta tří dnů k vyhovění výzvě. Stěžovateli byla tato výzva doručena dne 26. 9. 2013. Určenou třídní lhůtu považuje Nejvyšší správní soud za zcela adekvátní okolnostem případu, který krajský soud posuzoval.

[17] Pro takové hodnocení je podstatné, že stěžovatel byl vyzván k zaplacení soudního poplatku již usnesením ze dne 2. 10. 2012. Stěžovatel tak byl prokazatelně zpraven o nutnosti zaplatit soudní poplatek za žalobu téměř jeden rok před vydáním výzvy k zaplacení soudního poplatku, proti které nyní brojí. Stěžovatel sice požádal o osvobození od soudního poplatku, nicméně této žádosti krajský soud svým usnesením čj. 10 Na 33/2012 – 23 nevyhověl. Důvody pro neosvobození od soudního poplatku následně potvrdil Nejvyšší správní soud, který zamítl kasační stížnost proti uvedenému usnesení (rozsudek čj. 3 As 46/2013 – 20). Tento rozsudek

nabyl právní moci dne 21. 6. 2013. Od právní moci zmíněného rozsudku zdejšího soudu do vydání výzvy k zaplacení soudního poplatku ze strany krajského soudu tak uplynuly téměř tři měsíce, po které si musel stěžovatel být stále vědom nutnosti soudní poplatek zaplatit a kdy navíc nemohl spoléhat na to, že usnesení krajského soudu o odnětí osvobození může být zrušeno v řízení o kasační stížnosti.

[18] Za stavu, kdy si stěžovatel po dobu několika měsíců musel být vědom nutnosti zaplatit soudní poplatek, na což se tak mohl i připravit, nelze již z tohoto důvodu třídní lhůtu k zaplacení soudního poplatku považovat za nepřiměřenou. Zde je navíc nutno zdůraznit, že soudní poplatek lze zaplatit i po uplynutí k tomu určené lhůty, pokud je poplatek zaplacen dříve, než nabylo právní moci usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku (srov. § 9 odst. 7 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů). V této věci lze odkázat na plenární nález Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 2/07. V něm Ústavní soud dospěl k závěru, že třídní lhůta ke splnění poplatkové povinnosti není dostatečná, avšak za situace, kdy je usnesení o zastavení řízení vydáno v určitém časovém odstupu ode dne, kdy nabylo právní moci usnesení obsahující výzvu k zaplacení soudního poplatku, dochází k faktickému prodloužení lhůty stanovené soudem.

[19] Jako nedůvodnou shledává Nejvyšší správní soud také námitku stěžovatele, že krajský soud nevysvětlil, proč považuje žalobu stěžovatele za šikanózní a kverulační. Toto tvrzení použil krajský soud spíše jako podpůrný argument svědčící ve prospěch neprodloužení lhůty pro zaplacení soudního poplatku. Odůvodnění neprodloužení této lhůty však ob stojí i bez tohoto argumentu, proto není pochybením krajského soudu, že podrobněji nevysvětlil, z jakého důvodu žalobu stěžovatele označuje za šikanózní a kverulační.

III.

Závěr a náklady řízení

[20] Kasační námitky uplatněné stěžovatelem nebyly Nejvyšším správním soudem shledány důvodnými a ani z přezkumu dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., jež Nejvyšší správní soud provádí vždy z úřední povinnosti, nevyplynul důvod, pro který by mělo být napadené usnesení krajského soudu zrušeno. Kasační stížnost proto byla v souladu s ustanovením § 110 s. ř. s., větou poslední, zamítnuta.

[21] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Toto právo by náleželo žalovanému, protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. listopadu 2013

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu